

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

Nr. 2224/930.

GRIGORIE*)

din îndurarea lui Dumnezeu episcop ortodox al eparhiei române a Aradului, Ienopolei și Hălmagiului, precum și a părților anexate din Banatul-Timișan.

Iubitului cler și tuturor credincioșilor din eparhia Aradului, dar și pace dela Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Iisus Hristos, împreună cu salutarea noastră arhierescă.

„Iar dacă n'a învia Hristos, zadarnică este dar propoveduirea noastră, zadarnică este dar și credința noastră“ (I. Cor. 15 v. 14).

Iubiții mei fii duhovnicești,

Lumea pământească este plină de mângâiere și slăbiciune; ea este o întrislătore casă mortuară, o grămadă de oase goale dacă nu are suflarea dăltătoare de viață a lui Dumnezeu. Mormânturi totdeauna nesăturate stau cu gurile deschise ca să înghită pe oameni și vremea, care se scurge. Ah, dar în chipul acesta, fără credință în ceva mai presus de lume, omul ar fi o ființă nenorocită, care își stămpără setea, care își alină foamea zadarnic, căci și așa îl surprindea moartea cea lacomă.

Adevărul este, iubiții mei, că lumea de azi este plină de oameni fără credință, precum sunt plante, cari n'au văzut soarele niciodată. Adevărul este că trebuie să ne ridicăm cu toată împotrivirea față de cei cari trăesc, ca și cum scopul omului ar fi ca să înmulțească numărul celor sălășluiți în mormânt. Trebuie să combatem rățacirea ori unde s'ar ivi și să spunem sus și tare că muncim, credem și nădăjduim nu pentru viermii mormântului, ci pentru lauda

lui Dumnezeu aici pe pământ și în lumea, care va să vie.

Nimic, dar nimic nu ne va ajuta mai bine să vestim lumii lupta pentru vecinicie, ca și învierea Domnului. Căci învierea Domnului înainte de toate este temelie credinței noastre. Paserea Phönix a fost simbolul nemuririi, dar n'a trezit credință, care să facă pe oameni mucenici. Omenirea a avut poeți, oameni învățați, eroi legendari și capete luminate, dar numai învierea din mormânt a Domnului a făcut deosebire între moarte și viață. Fără învierea Domnului, nici noi nu înviem și atunci nu înțelegem haina nunței și haina morței, nu înțelegem de ce mai îmbracă o ființă haina de mireasă, dacă zăbranicul morții îi închide ochii pentru totdeauna. Surâsul soarelui pentru ce oare ar mai pune raze pe fruntea noastră dacă soarele va rămâne și noi vor dispărea pentru totdeauna?? Florile și plantele nu sunt oare mai tericite decât omul, care are mai multe lacrimi decât roua trandafirilor și crinilor?

Învierea Domnului răspunde luminos la întrebările acestea. Moartea pe Cruce a Domnului a clătinat credința multora în chemarea dumnezeiască a lui Iisus. Imprejurările umilitoare ale morții Domnului pe mulți i-a făcut să creadă că Iisus nu a fost Dumnezeu. Dar Mântuitorul înviază și astfel după moarte apare

*) Prea Cucernicii Preoți vor citi această scrisoare Pastorală la Sf. Paști fără nici o modificare. Spre a o putea citi cu efect, se vor pregăti.

în cea mai strălucită lumină Dumnezeirea lui!!! Cuvintele rostite de înger către Maria Magdalena, Maria lui Iacov și Salomia: „a înviat, nu este aici“ (Marcu 16 v. 6) au exprimat cel mai slânt și mai mântuitor adevăr. Sf. Apostol Pavel zice: „*Iar dacă n'a înviat Hristos, zadarnică este dar propoveduirea noastră, zadarnică este dar și credința voastră*“ (I. Cor. cap. 15 v. 14). Dacă însă Hristos a înviat, atunci apostolatul nostru, episcopatul nostru, preoția noastră sunt dela Dumnezeu. Dacă Hristos a înviat atunci învățătura Evangheliei este dumnezească, atunci Hristos este trimisul lui Dumnezeu, este Fiul lui Dumnezeu, care a adus omenirii învățătura singură mântuitoare.

În chipul acesta a devenit învățătura lui Hristos temelia credinții noastre.

Dar Sfântul Apostol Pavel spune că: „Iar dacă Hristos nu a înviat, zadarnică este credința voastră, încă sunteți în păcatele voastre“ (I. Cor 15 v. 17). Cu alte cuvinte dacă Hristos a înviat nu mai suntem în starea pierzării, ci avem pulința mântuirii. Încă proorocul Isaia a proorocit că Mântuitorul „*păcatele altora a purtat și pentru fărădelegile lor s'a dat*“ (Is. 53 v. 12). Apostolul Pavel zice despre Hristos cel înviat: „*că s'a vândut pentru greșalele noastre și a înviat pentru îndreptarea noastră*“ (Rom. 4. v. 25).

Este prea adevărat, iubii mei, că soarele se întunecase, că pământul s'a cutremurat la moartea Domnului și că stâncile s'au despicat, dar Domnul, aducătorul mântuirii nu se mai vedea și vrăjmașii Lui crezură că l-au închis pentru totdeauna în mormânt.

Duminica Învierii a deschis adâncul mormântului și a vestit lumii că Hristos era Dumnezeu, care a călcat moartea cu moartea și ni-a scos din robia păcatului.

Învierea Domnului este deci temelia credinții și mântuirii noastre. Crezând în Învierea Domnului, ucenicii au combătut sclăvia, au dărâmat barierele sociale, spunând că „în fața lui Dumnezeu nu este nici Elin nici Barbar“. În India, în părțile ei necreștine, clasa cea mai de jos și azi poartă clopote la gât și trăește prin păduri. Cei din clasa de sus auzind clopotul se feresc din calea lor, dar când indienii se încreștinează, atunci clopotele bisericii chiamă pe toți la înfrățire.

Hristos cel înviat a ridicat femeia la treapta demnității adevărate, grijește până și de omul cel mai nenorocit, așa că învățătura Domnului încă dovedește Dumnezeirea Lui. Puterea acestei învățături era întemeiată pe adevărul Învierii.

Napoleon I Bonaparte, sub piciorul căruia

gemea îngenuchiată întreaga Europa, — ordonă prefectilor din Egipt, după ce-l cucerește — „spuneți tuturor — că și eu sunt mahomedan, că am venit din îndepărtatul occident să apăr islamismul și să nimicesc crucea“. Pentru satisfacerea orgoliului său, îi era indiferentă crucea și Hristos. D-zeu însă le stă împotriva celor mândri; iar norocul este de sticlă. Gloriosul Napoleon, fala geniului latin, înfrânt în mai multe rânduri, e făcut prizonier și exilat în insula sf. Elena. Aci începuse să cerceteze sf. Scriptură și când cunoscuse indeajuns puterea Mântuitorului în ea zise: „Eu cunosc oamenii și știu ce le poate mintea. Și afirm că Iisus n'a fost un om obișnuit. Religia lui e un mister. E singura religie, care n'a ieșit dintr'o minte omenească. În adâncul ei e ceva mai presus de marginile minții omenești așa de mărginită și nesigură.

Iată, iubii mei, că necredinciosul de mai înainte devine credincios, atunci, când a văzut însă că numai cu mintea omenească nu mai poate conduce pe alții. Mintea te face orgolios, să ai curaj neîntemeiat, să cazi în mândrie deșartă. Observația nu poate face pe om sigur în cunoștințele sale căci observația se face prin simțuri iar simțurile pot fi subiective.

Știința nu credea că poate să fie și al patrulea gaz, care s'a descoperit și se chiamă argon; știința nu bănuia să fie radiul deși acesta de mii de ani exista în pământ.

Noi nu suntem în stare să privim decât câteva clipe în fața soarelui și astfel vedem că suntem datori a ne pleca în fața credinței și cu atât mai vărtos să credem în Învierea lui Hristos. Și ne bucurăm, iubii mei, că oamenii de azi recunosc că pe lângă știință au trebuință și de credință. Nenorocii urmași ai lui Iuda fac în Rusia cele mai cumplite orori împotriva religiei. La Moscova, înainte cu câțiva ani, comisarul pentru instrucția poporului, Lunacearschi, vorbea în fața unui public numeros împotriva credinței creștine. „Credința în Dumnezeu — zicea comisarul — ar fi un produs al societății capitaliste, dar astăzi ea e de prisos și inutilitatea ei ușor de dovedit.“ Oratorul fusese atât de satisfăcut de talentul său încât se apucă să facă pe generosul și consimți să primească o discuțiune asupra subiectului discursului său, dar cu o condiție: ca nici un orator să nu vorbească mai mult de cinci minute. Iată că se desprinde din norod și se prezintă un preot lină, slăbuț la înfățișare, timid, stângaci, un adevărat preot de sat. Lunacearschi îl privește de sus, cu dispreț; „la seama, numai cinci minute!“ „Da, da, voi fi foarte scurt“. Preotul se suie pe tribună și se adresează adunării

„Fraților și surorilor: Hristos a înviat” și întreaga adunare răspunde ca un singur om: „Adevărat a înviat” „Eu am terminat, zice preotul, și nu mai am nimic de adăogat”. Adunarea fu închisă numaidecât.

Eu, iubiții mei fii suflelești, încă nu am terminat scrisoarea mea, căci voi ca și toți Românii dela Nistru până la Tisa sunteți străjeri ai Românilor față de comunismul vărășilor de sânge. Comunismul a ajuns până acolo încât să despartă pe copii de părinții lor și să-i crească statul. În felul acesta părinții mor fără să-și mai vadă pruncii iar pruncii mor de dorul părinților. Comunismul umblă cu momeli și cu lingușiri risipitoare iar Biserica lui Hristos suferă îngrozitor.

Față cu această stare de lucruri să ne dăm seama că nu ajunge să ne rugăm pentru cei în suferințe. Creștinii de azi avem datoria să cercetăm dacă fiecare sfințim locul ce-l ocupăm. Căci oricât de înaltă slujbă ocupăm în viață, dacă ducem o viață nevrednică, nimic nu suntem. Câți oameni nu vedem astăzi spunând că meseria lor nu-i destul de cinstită și aruncă vina pe scaunul de sub ei în loc să arunce vina pe sufletul lor propriu.

Dar sunt și oameni, cari aruncă vina pe stat, pe biserică, pe comună, numai pe ei înșiși nu. Unii ca aceștia se plâng, că trăim vremuri grele, că-i scumpe, că nu-i drepte și câte altele. Față de aceste plângeri trebuie să recunoaștem că viața este așa cum ni-o pregătim în familie. Din familie trebuie să iasă copii buni, crescuți de părinți buni. Căci, iubiții mei, agricultura, comerțul, ingineria, orice meserie onorabil practică, sunt vrednice de laudă și de ocupația voastră, dar grija de fiii voștri este cea mai nobilă dintre toate. Copiii sunt întregirea și prelungirea vieții voastre, nădejdea și floarea viitorului! Voi gândiți fără încetare la fiii voștri și munciți pentru ei iar când moartea îi răpește din mâinile voastre, aveți cea mai cruntă durere. Voi voiți ca fiii voștri să fie fericiți, buni, învățați, cuviințoși și așezați.

Dar aceasta nu se poate face decât prin creșterea religioasă, dacă din tinerețe le strecurați în suflet ideea binelui, dreptății și sfințeniei. Faceți deci mai multă jertfă pentru fiii voștri, căci păgânii încă nutresc pe fiii lor, îi îmbracă, ba le dă și unele cunoștințe, dar aceasta nu ajunge. Trebuie să înălțăm sufletele fiilor și aceasta se face prin învățătura religioasă. Voi părinților aveți un catehism, o carte de religie

și predica de Duminică auzită dela preot. Aveți deci puțința să învățați copiii voștri despre Dumnezeu și sufletul lor nemuritor.

Preoții își fac datoria, îi învață pe copii în școală, dar târziu, după ce au trăit copiii în familie, iar copiii la școală stau numai câteva ceasuri la lecția de religie pe săptămână. Întrebând odată pe un copil de școală asupra unui punct al credinței, copilul a răspuns minunat. Întrebându-l: cine l-a învățat, el a răspuns: „mama mea”. Dar cum, nu preotul te-a învățat” zisei eu. Copilul răspunde: „și părintele m'a învățat, dar știam învățătura aceasta de mai înainte, *dela mama mea*”!

Pe un alt copil l-am întrebat: „De ce nu vii la biserică? și sârmanul copil răspunde: „fiindcă nici tata nu merge”. Pilda voastră, a părinților trebuie deci să însoțească povețele religioase ce le dați fiilor voștri. În chipul acesta vom avea un tineret crescut în frica de Dumnezeu, ascultător de stăpânire și cinstitor de legi. Vom avea un tineret, care ocolește crimele, furturile, petrecerile păcătoase și toată neascultarea.

Lumea de azi se plânge că tinerii de azi nu mai sunt ca cei cari au fost. Incela-va plângerea aceasta, dacă tu tată și tu mamă veți învăța pe fiii voștri că nu numai sufletul lor ci și trupul lor este nemuritor. Spuneți-le că trupul a fost părtaș la înfrângerea ispitelor, că a suferit în zilele de strâmtorare. Spuneți-le că trupul e podoaba firii și că acest trup la sfânta împărțire s'a învrednicit a lua trupul sfânt al Domnului, deci va învia și el ca Domnul în Ziua Invierii. Astfel Invierea Domnului va fi înviere și pentru voi și pentru fiii voștri.

Ajută-ne Doamne Iisuse Hristoase ca în chipul acesta neamul nostru românesc să aibe fii buni și iubitori de cele sfinte și cu toții să strigăm în această mare și luminoasă zi:

„Hristos a înviat”

al Vostru al tuturor de tot binele voitor

Arad, la Invierea Domnului 1930.

† Dr. Grigorie Gh. Comșa
Episcopul Aradului.

O carte de mult timp dorită.

„In slujba Misionarismului ortodox“ de Dr. Grigorie Gh. Comșa, Episcopul Aradului. Arad 1930. Tiparul Tipografiei Diecezane. 310 pagini. Prețul 100 Lei.

Muncă devotată, generoasă pornire se cere ca să poți scrie o carte de mulți și de multă vreme dorită. Puterile pozitive trebuiesc puse în serviciul luminei, al valorilor reale și atunci chiar și pentru cel mai indiferent este plăcută surprindere apariția unei cărți mult dorite.

Cartea cea mai recentă a P. Sf. Episcop Grigorie al Aradului: „In slujba Misionarismului ortodox“ era așteptată ca o necesitate reală. Căci preoțimea Bisericii noastre în timpul mai nou s'a pus pe lucru, dar în lipsă de directive de ordin practic, munca lor aștepta îndrumări mai ales pe teren misionar. Prea Sfințitul Episcop Grigorie al Aradului arată în cartea sa de față deosebirea dintre pastorație și misionarism, necesitatea misionarismului și cele mai importante realizări pe terenul misiunii interne ale Bisericii noastre ortodoxe. Cu o cunoaștere profundă a activității altor Biserici arată apoi activitatea misiunii interne la catolici și protestanți, stăruiind în special asupra stărilor din România.

Cu un bogat și nou arsenal bibliografic tratează și studiază problemele mai ales privind latura lor practică. Cu o profundă cunoaștere a realităților tratează problema tineretului din punct de vedere misionar, astfel că preotul nu mai s'a desarmat când voește să lucreze pe terenul organizării tineretului în societăți și al îndrumării sănătoase a educației religioase. Preoțimea se poate bucura că are în cartea aceasta schițe de cuvântări pentru tineret și diferite îndrumări practice pentru societatea Sf. Gheorghe. Preoțimea are aici îndrumări pentru misiunile religioase, cu privire la presa noastră bisericească și rolul misionar al monahilor. Cartea tratează apoi pe o extensiune de 66 pagini problema carității creștine. Latura misionară a asistenței bolnavilor, săracilor, ocrotirea pruncilor, școlărilor săraci, a copiilor părăsiți, minorii, orfanii, nelegitimii, combaterea alcoolismului, a scăderii populației, a șomajului, sunt tot atâtea probleme, pe cari autorul le tratează în mod practic.

Urmează apoi realizările pe teren misionar ale Bisericii ortodoxe române. O expunere de 64 pagini ne trezește cel mai sănătos optimism. Biserica noastră este în ascensiune și progresul ei va lua avânt și mai mare dacă vom generaliza înfăptuirile bune. *Autorul publică statutele diferitelor asociații preoțești și misionare*, — ceea ce constituie un motiv foarte ponderos ca această lucrare să fie în mâna fiecărui preot. Prea

Sfinția Sa arată în tot locul, ce ar mai putea fi realizat și scoate la iveală în mod practic ceea ce s'ar mai putea face ca la noi în Biserică realizările pe teren social-caritativ să fie tot mai multe.

Cele din urmă 100 pagini tratează pe larg misiunea internă la catolici și protestanți. Nici o publicație românească nu conține un material atât de bogat pe terenul misiunii interne la alte biserici. Autorul, — desigur a voit prin aceasta să ne dea îndemn a nu rămâne noi numai în starea de reverie a creștinului, căci în reverie omul să caute pe sine, dar rămâne arid, în izolare obositoare. Autorul la tot pasul ne îndeamnă la acțiune comună, colectivă, fiindcă administrația unitară încă nu asigură progresul dorit.

Mântuitorul zice: „cine nu-l cu Mine, acela-l împotriva Mea“ (Mat. 12, v 30). „A fi cu Domnul înseamnă a nu lăsa toate în sarcina pastorației simple, ci a trece pe teren misionar, a acționa prin mai mulți, prin organisme anume create în scop misionar.

Dacă P. Sf. Sa a dat acestei lucrări importante un titlu nepretensiv, a făcut aceasta din considerații de modestie. De fapt cartea cuprinde aproape întreg domeniul misiunii interne și totuși P. Sf. Sa Episcopul Grigorie spune că a dat numai oarecari „contribuții“ la misiunea internă.

Modestia este caracteristica omului muncitor. Numai muncitorul sincer știe ceea ce mai este de făcut în Biserică. De aceea noi vedem în cartea aceasta icoana omului, care știe că fără misionarism nu vom putea nimici fogașfarea, iubirea de sine, trufia, nesupunerea și alte rele.

Propoveduirea și învățarea, despre cari se vorbește la I. Tim. cap. 5, v. 17 nu sunt altceva, decât opera misionară. Această operă cu cuvântul și cu fapta, va face ca inamicii Bisericii să dispară. Să căutăm deci a porni la realizări, orientându-ne după lucrarea de față a P. Sf. Sale și să fim siguri că izbânda va fi a noastră.

Prea Sfinția Sa cere fapte și arată tot ceea ce poate face la noi pe teren misionar-caritativ. Problema carității este îmbrățișată de P. Sf. Sa cu atâta căldură, că chiar numai rezolvirea ei va face să dispară sectele.

Iată importanța cărții de față. Stilul limpede, simplu, plin de putere, spontan și nemeșteșugit face ca această valoroasă scriere să stea cu mândrie alături de predicile și celelalte scrieri ale Prea Sf. Episcop Grigorie al Aradului, supranumit *episcop misionar* de Congresul Misionar de la Chișinău din anul 1929.

Dr. Nicolae Popovici
profesor.

Săptămâna Mântuirii!

„Adevăr, adevăr zic vouă:
„Grăuntele de grâu, căzând
pe pământ — de nu va muri —
el rămâne singur; iar de-
va muri aduce mult rod“
(Ioan C. 12. vers 24).

Un soare dulce de primăvară îmbrățișează cu razele sale dulci făptura, și firea ntreagă se bucură de harul Divin scoborât pe razele blânde ale unui soare duios de primăvară. O boare caldă strecurată printre florile câmpului ne mângâie plăcut fruntea umedă și undeva într'un crâng — o făptură mică — ridică în triluri fermecătoare, imn de slavă celui Atotputernic!

O floare ce se ridică sfioasă deasupra pământului, un gândăcel ce-și scutură aripele în razele soarelui, un fir de iarbă, un fluturaș gătit de sărbătoare... toate... toate se pregătesc pentru o viață nouă. O viață fără prihană ce naște din roua pământului, curată ca pulberea razelor de soare!

Firea se deșteaptă! Și tu omule — fărămă din Divinitate ce-ți fu dat a te bucura de toate bunurile acestei lumi, adu-ți aminte că într'un trecut de aproape două mii de ani — exact în acest timp — Fiul Omului se'ndreptă spre Ierusalim călare pe „mâzul asinei“....

Tăcut și gânditor — încunjurat de apostolii săi — străbătea locurile încinse de soare dintre Bethania și Cetatea Mântuirii. Stropi mari de nădușeală picurau de pe fața-l obosită, sfărâind pe nisipul focoltat, dar mergea înainte căci iubirea de oameni îl chema! Din Bethania se luase mulțime mare după El, căci acolo a înviat pe Lazăr, așternându-l în cale hainele lor și ramuri de finic. „Osana“ binecuvântat fie regele lui Israel care vine în numele Domnului, striga mulțimea, făcându-l cea mai triumfală intrare în Cetatea Ierusalimului. Și Fariseii sfătulindu-se, au zis între sine: „Vedeți că nimic nu folos'ți iacă lumea merge după Dânsul“....¹⁾ Într'adevăr lume multă era, din toate părțile pământului, să vadă pe cel ce vindecă orbii și scoală morții din pământ. „A venit ora ca să se mărească Fiul Omului,“²⁾ a zis El către mulțimea care cerea să-L vadă.

Făcând și alte minuni în fața poporului, strigă cu glas tare ce străbătu veacurile: „Până când aveți lumină, credeți în lumină ca să nu vă cuprindă întunerecul. Cine crede în mine, nu crede în mine, ci în cel ce m'a trimis pe mine. Și Sufletul Său plin de iubire, da cuvinte mângâietoare poporul, muștrând aspru pe Cărturarii și Fariseii fățarnici, asemănându-i mormintelor vâruite pe din afară. Inima Sa simțea însă că a sosit vremea să se jertfească pentru mân-

tulrea popoarelor, căci într'o clipă de amărăciune strigă cu glas puternic: „Ierusalime!“ „Ierusalime! Cel ce omori pe profeți și ucizi cu pietre pe cel trimiș la tine; de câte ori am vult să adun pe fiil tăl,“ „precum adună găina pull săi sub aripă, dar nu ai“ „vult, iacă vl-se lasă casa voastră pustie. Că zic vouă:“ „De acum nu mă veți mai vedea până când veți zice:“ „Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului!“³⁾

Așa se'ncepu mântuirea popoarelor de păcatul cel dintru început, acum două mii de ani, într'o țară săracă, arsă de soare, pe malul mării Mediterane. Și acum se văd urmele pe unde a călcat Blândul Mântuitor în pustiu lipsit de viață al Palestinei. Numai în pustiu sufletului omenesc copleșit de nisipul arzător al urii, pașii Mântuitorului de abia se mai zăresc!... An de an firea tresaltă chemată la o viață nouă — la apropierea acestor mari clipe — când sufletul setos se adapă din potirul mântuirii!...

Pregățiți-vă popoare pentru a fi vrednice de jertfa ce se face pentru mântuirea voastră! Aduceți-vă aminte că acelaș popor căruia l-a vindecat orbii, căruia l-a însdrăvenit ologii, pentru care Tatăl își jertfește Fiul Său; acelaș popor care azi îl primește cu ramuri de finic ca pre Împăratul împăraților, ca pre Domnul domnilor, acelaș popor — peste puțin timp — îl va scuipa în obraz, îl va lovi cu trestia batjocorindu-L, ca apoi cerându-l viața și sângele nevinovat, să-L răstignească pe cruce între tâlhari!

Pregățiți-vă popoare, căci e Săptămâna Mântuirii, când Cel dintru început „cu moartea pre moarte a călcat“ sdrolind legăturile iadului!

Plângeți popoare și prohoditi, căci pentru mântuirea voastră Cel îndelung Răbdător primește răstignirea! Plecați-vă inimile cu evlavie, în fața jertfei Divine și nu mai cereți o nouă jertfă, prin păcatele voastre!

Dacă vă iubiți unii pe alții, precum Domnul vă iubește pe toți, deschisă va fi vouă împărăția cerurilor. Dumnezeu este iubirea și viața; adevărul și dreptatea, mila și bunătatea! Iubiți-vă unii pe alții și veți avea viață veșnică.

„Deci începând acestea a se face; căutați în sus și ridicați capetele voastre, căci se apropie răscumpărarea voastră“⁴⁾. „Cerul și pământul vor trece dar cuvintele mele nu vor trece“⁵⁾.

.... Tu omule, ce plutești pe valurile involburate ale acestei vieți, uitat-al că ai un suflet? Un suflet ce-ți fu dat ție și despre care ai să dai socoteală! Alinaț-al tu suferințele aproapelui tău iubindu-l ca pe tine însuși? Ajuțat-al pe cel nevoiaș din prisosul tău și ce-al făcut tu pentru pace? Nimic.... nimic....

¹⁾ Mateiu C. 23 v. 37, 38, 39.

²⁾ Luca C. 21 v. 28.

³⁾ Luca C. 21 v. 33.

¹⁾ Ioan C. 12 v. 19.

²⁾ Ioan C. 12 v. 23.

Al răsplătit iubirea cu ură și bunătatea cu dușmănie! Al făcut milostenii la colțuri de stradă, mătâni multe și cruci mari, ca Fariseul îngâmfat!...

Al gândit poate că mântuirea se cumpără cu mătâni și lumânări duse la biserică, dar ai uitat că mântuirea nu este decât în tine, în smerenia și călnța ta!

Suflete pășește spre mântuire, că bunătatea Divină este fără margini!...

E săptămâna mântuirii!

I. D. Ungureanu
învățător.

De ziua Pătimirii.

Celce nu învață a iubi pe Dumnezeu
Privind pe Isus răstignit pe Cruce,
nu-L va iubi niciodată,

Țiepoli,

Vreți o lectură emoționantă în ziua aceasta semnificativă? Vreți o clipă numai, să ridicăm cununa însângerată de pe capul Celui chinuit, și să o așezăm pe capul nostru? Vreți să ne arătăm azi gratitudinea, mai mult decât ieri? Atunci să privim crucea! Pentru ochiul care vrea, pete roșii negricioase încă se mai văd.

Crucea va fi în stare să ne spună, ceea ce n'a putut să ne învețe slova. Crucea aceasta ne va spune, Că Dumnezeu ne-a iubit înainte de-a ne iubi prietenii și mama; ne-a iubit atunci când încă nu eram. Tot crucea ne va spune că Dumnezeu, ca să ne arate această iubire, ne-a creat; nu cu mâna servilor ci cu a Sa. Ne va spune că iubirea Lui nu a fost omenească și de aceea ne-a dat pe Fiul Său serv nouă. Nu și-L-a cruțat, ca să ne cruțe pe noi. Doamne, câtă iubire la un vierme răzvrătit!...

Și acest Fiu dumnezeiesc, după ce în iubirea Sa mare ne-a dat scut și armă în contra dușmanului, după ce ne-a dat leac pentru toate boalele, după ce ne-a vindecat ologii, după ce a dat orbilor vedere, după ce ne-a destăinuit cel mai mare secret, acela de-a putea dobândi viața de veci, acest Fiu blând și înțelept, într-o bună zi, n'a ținut, ca la o pradă la egalitatea sa cu D-zeu" (Fil. 2. 6). Da, într-o zi, când cerul se întuneca, din D-zeu adevărat s'a făcut un D-zeu micșorat. „Cel nepipăit S'a prins și S'a legat — după cum se spune într-o cântare din aceste zile. — Celce a deslegat pe Adam din blestem, Celce ispitește inimile și rărunchii fără dreptate S'a întrebant. În temniță Se închide Celce a închis adâncul. Stă înaintea lui Pilat Acela, căruia îi stau înaintea cu frică puterile

cerești. Cu palme S'a lovit de mâna zidirii ziditorul. Pre lemn a se pierde. S'a judecat cel ce judecă vii și morții; în mormânt S'a închis surpătorul iadului!... „Iată omul“, iată enigma: un Dumnezeu, nu un rege, acuzat, escortat, sculptat, bătut, spânzurat. Un fiu a lui Dumnezeu nu al omenirii!

Și pentru ce aceasta? Pentru că ne iubea, pentru că voia să ne mântuim. Acela care ar zice însă, că Isus ne-ar fi putut mântui și fără să sufere, e bine să știe, că există o iubire care se pare că răpește mințile, o iubire care insenzibilizează, și dintr'un pahar făcut dintr'o astfel de iubire a beut Isus otrava. A fost o iubire care a uitat de demnitate (Bernard).

A murit ertând, iubind; căci doar acesta era „ceasul lui“, botezul Lui de sânge pe care'l aștepta cu atâta nerăbdare. Era momentul când da lumii ultima și suprema dovadă de iubirea Sa: „iubind pe al săi, cari erau în lume, i-a iubit până la urmă“. Era ceasul când un judecător se judecă.

O câtă uitare, câtă lepădere de sine! Cine va înțelege aceasta? Acela care azi va ști privii cu ochi transhumanizați crucea ce ține în brațele ei pe Isus. Acela care va ști striga în fața lui Isus răstignit pe cruce, împreună cu Ioan d'Avila: „O sfântă Cruce, primește-mă și pe mine, ca să fiu și eu răstignit pe Tine! Lărgește-te cunună ca să-mi așez și eu capul în tine! Voi cue lăsați acelea mâini nevinovate ale Domnului meu și străpunge-ți inima mea cu compătimire și iubire“.

În apusul acestei zile, acela va putea zice că a serbat și a postit, care a cântat cu sinceritate cântarea: „Răstignitu-Te-ai pentru mine ca să-mi capeți iertare: Împunsu-Te-ai în coastă, ca să-mi izvorăști pârae de viață!...“

Vinerea de azi, e mai mult a ceriului decât a pământului. E poate singura zi din an, când îmbuibatul, omul zilei, se simte intimidat în fața ascetului cetitor de sinaxare, când simte irezistibila justetea a vieții acestuia. De aceea, în aceste câteva ceasuri, când lumea însăși și tot ce ne înconjoară, apare mai înfrânat mai umilit ca ieri, în aceasta zi când și puțin credinciosul fără să vrea și fără să mărturisească cuiva, se simte dominat de o atmosferă celestă și tămâiată, să ne rugăm mai mult, să meditam mai mult. Avem fiecare un semn al răstignirii, o cruce în casa noastră. De fer, de lemn, de aur, nu e important. Ochiul să fie de aur, ochiul care scrutează această cruce, să fie altfel decât ieri.

E plină de taine și înțeleșuri adânci această

cruce. Aici în ea e tot ce a mai vrut să spună Isus înainte de a muri; tot ce n'a putut auzi și înțelege omenirea. Aici e testamentul Lui, aici sunt închise șoaptele lui de muribund. Să sfâșiem cu ochii cortina acestei scene divine și vom vedea pe Eroul divin încheind tragedia iubirii.

Să privim. Să meditam. Cruce: pom cu fructele ertării. Cruce: pom cu florile înroșite de sângele iubirii. Cruce: lemn îmbrățișat de tâlhar și Dumnezeu; lemn fatidic, martor la rânjetul unei gloate și la plânsul unui Dumnezeu...

E ziua celor ce știu privi și îmbrățișa crucea cu Dumnezeu răstignit.

G. Perva
preot.

Misiunile religioase pentru popor

de Arhiep. P. Morușca

(Continuare).

La Sf. Maslu.

„Rugăciunea credinții va mântui pe cel bolnav...”
(Iac. 5,15;)

Slujba de care v'ați făcut părtași acum, este pe-celuirea credinții voastre ortodoxe în milostivirea lui Dumnezeu, — în deosebire de credința catolicească, care nu împărlăsește sf. Maslu, decât pe patul de moarte; și în deosebire de toate celelalte credințe, cari se mai zic creștine și nu au această sf. Taină — și în aceeaș vreme, este mărturisirea încrederii și a nădejzii voastre în puterea de tămăduire a boalelor trupеști și sufletești, prin Taina sf. Maslu.

Domnul nostru Isus Hristos, în vremea petrecerii Sale pe pământ, a săvârșit nenumărate minuni de tămăduire a trupurilor bolnave, însănoșind înlotdeauna sufletele mai înlăi și legând milostivirea Sa de credința celor cari se apropiiau de El. (Mt. 8, 10; 9, 3; Lc. 7, 50; Mt. 9, 22; Lc. 5, 36; Mt. 15, 28;...)

Domnul nu ne-a lipsit de puterea Lui tămăduitoare, nici după ce s'a înălțat la cer. Prin Apostolii Săi a înlemieat Biserica Sa sfântă, ca pe o maică bună, care hrănește viața noastră de creștini cu pâinea vieții, pe care ne-o împarte, prin binecuvântările și rugăciunile ei, prin propoveduirea și mai ales prin cele 7 Taine, — cum însuși Domnul a hrănit mulțimile în pustie cu cele 7 pâini ce avea la îndemână (Mt. 13, 34;) și altă dată cu 5 pâini și 2 pești (Mt. 14, 17;), tot șapte.

Viața omului, dela naștere și până la mormânt, e înșolită, ocrotită, hrănită și sfințită de Biserică, prin mijloacele harice, ce i-au fost încredințate.

Omul vine în lume, în această pustie a vieții, încărcat cu povara și urâciunea păcatului slămoșesc. Biserica îl primește și prin taina sf. Botez, îl spală și curățește, renăscându-l prin apă și prin Duh (Io. 3, 5;) pentru a-l face vrednic fiu al lui Dumnezeu și moșlean al împărăției cerurilor. Prin taina sf. Mir îl investește cu puterea Sfântului Duh: — „pecetea darului Duhului sfânt” — care a ajutat pe cei 12 pescari simpli să cucerească lumea, pe mucenici să stea neclățiți în pri-goane și chinuri grozave... Și azi Duhul lucrează cu aceeaș putere spre biruință, dacă îl păstrăm cum L-am primit la Botez și prin sf. Mir.

În lupta vieții însă, adeseori suntem înfrânți. Satana ne trânteste la pământ, ne rănește de morte cu săgețile păcatelor, ne leagă în obezile patimilor... Atunci Biserica ne îmbie pâinea de întărire și reculegere prin sf. taină a Pocăinții, în spovedanie. Acesta e mijlocul de a rumpe cătușile, de a ne libera din robia diavolului, spre a lua din nou lupta cu răul și a o duce la biruință, având între noi ajutor pe Domnul Isus Hristos, conducător, rege și cârmuitor, sub chipul pâinii și a vinului, pe sfântul altar, primindu-l ca hrană și întărire în sf. taină a Cuminecăturii.

Adam, cel dintâi, apoi, n'a fost lăsat singur, Dumnezeu i-a dat lui soție, os din oasele lui și carne din carnea lui. Dreapta însoțire a bărbatului cu femeea Biserica o binecuvintează prin taina sf. Nunte, ca să-și fie împrumutat sprijin la tot greul vieții, părtași bucuriilor ei și împreună lucrători cu Dumnezeu, la zidirea continuă a lumii, prin nașterea de fii, pe cari îi vor crește pentru a deveni fii ai cerului. Binecuvântarea Bisericii la căsătorie e sleaua ce luminează drumul vieții, dă lumină, curaj și putere.

Împărțitorii acestor pâini de hrănire a vieții religioase sunt preoții, cari își primesc puterea prin sf. taină a Preoției.

A șaptea pâine prin care Biserica își hrănește pe fiii ei duhovnicești e taina Sfântului Maslu.

Această sf. Taină se găsește în practica sfinților Apostoli dela înfăta lor trimitere la propoveduire: „...și ungeau cu unt de lemn pe mulți bolnavi și-i tămăduiau” (Mc. 6, 13;), se arată untul de lemn tămăduitor de rane la Samarineanul îndurat (Lc. 10, 34;). Dar orânduirea sfintei Taine o dă deslușit sf. Ap. Iacob (5, 14—15): „Este cineva bolnav între voi...”

Săvârșitorii sf. Taine sunt preoții Bisericii, nu unul ci mai mulți, obiceiul șapte. De șapte ori s'a culcat prorocul Elisei peste pruncul Samaritencii, până ce la dat iarăș viu mamei sale (IV Im. 4, 35;); de șapte ori au încunjurat Israilitenii cetatea Ierihonului până a căzut în mâna lor (Is. Nav. 6, 16;); de șapte ori se rostеше rugăciunea binecuvântării untului de lemn spre a se sfinți prin darul Duhului sfânt. Dar și mai puțini pot îndeplini sf. Taină: 5 sau 3 preoți; chiar și doi la nevoie, niciodată însă unul singur. Sf. Apostol nu stabi-

lește numărul preoților, dar spune curat: „preoții Bisericii”, deci mai mulți decât unul.

Materia sf. Taine e untul de lemn, care are darul de a alina durerile trupului, iară sf. Taină de a împușina și durerile sufletului. Untdelemnul a fost întotdeauna materie de jertfă și de sfințire. În Legea veche proci și regii erau unși cu untdelemn. Ca material de jertfă se întrebuințează și azi în candelă. Dupăcum el dă hrană luminei, ce arde în candelă, așa taina sfântului Maslu înviorează trupul ostenit, slăbănogit și alimentează lumina sufletului, când n'a fost încă stinsă cu totul de vântul păcatelor, de revărsarea patimilor.

Dar sfânta Taină își vedește puterea de lucrare numai când e primită cu credință. Nu-i de ajuns ca bolnavul să cheme preoții Bisericii, să se roage pentru dânsul. Ci slujba preoților trebuie să fie însoțită de rugăciunea credinței bolnavului. Numai cel ce trăiește în Biserică și prin credință vie, se poate face părtaș de tămăduire. Sf. Taină se poate împărtăși numai credinciosului ortodox, nu și vre-unuia, care ține de o altă confesiune, oricare. Și credinciosul ortodox trebuie să se găsească în stare de har, curat de păcate. Darul lui Dumnezeu nu se poate pogori și sălășlui peste trupul și sufletul omului în păcat. Vă dați îndeajuns seama, că dacă puterea de lucrare a sf. Taine nu se poate arăta, ea a fost împiedecată de pușinătatea credinței ori de păcătoșenia omului însuși? De aceea cel ce vrea să se împărtășească de sf. Maslu, mai întâi se va spovedi și va lua deslegare, și dacă nu se va cumineca. Sfânta cuminecătură nu se poate primi fără spovedanie. Dar spovedanie și pocăință se poate face și fără să urmeze îndată sf. Cuminecare.

În Biserica noastră sf. Maslu se împărtășește bolnavului ori de câteori el vine cu credință și cere împărtășire cu sf. Taină, dupăcum medicul, doftorul trupesc, prescrie doftorie, ori de câteori cineva cade bolnav. Sf. Apostol spune: „este cineva bolnav”... deci ori de câte ori cineva este bolnav. Locul unde se slujește sf. Maslu e biserica. Dar și în casa bolnavului, dacă nu-și poate părăsi patul. Cum trec preoții pragul casei, văd cum se liniștește bolnavul, durerile se potolesc, neamurile și prietenii și ei simt o ușurare, când nădejdea înseninează fruntea îndurerată a bolnavului. Preoții pleacă dar, prin împărtășirea sf. Taine, Domnul rămâne cu bolnavul, îi dă pace și liniște și răbdare în purtarea crucii, pe care i-o pune pe umeri boala.

Durere și creștinii fac ca și mulți bolnavi nesocotii, cari își disprețuesc boala, ori o ascund, până aproape îi răpune și numai în ceasul din urmă se arată medicului, când de multe ori nu se mai poate ajuta, cu toată iscusința mare, la care a ajuns știința doftorească în zilele noastre.

Așa se văd și creștini îndemnați să vină la doftorul sufletelor și al trupurilor, numai când vloga trupului lor a secat și sufletul abia mai pălpăe, fără să

mai aibă puterea de a-și trezi credință tare, dovedind căință prin fapte.

Datina de a unge cu untdelemn sfințit la sf. Maslu și pe cei sănătoși trupește, — se ung chiar preoții înșiși, — e veche și se întemeiază pe acelaș cuvânt al sf. Apostol, că rugăciunea credinței va ridica nu numai pe cel bolnav trupește, „ci de va fi făcut păcate se vor ierta lui.” Cine ar putea spune despre sine, că n'a făcut păcate? Și bolnav fiind sufletește, are nevoie de darul și iertarea lui Dumnezeu, ce se dobândește prin puterea rugăciunilor stăruitoare, dela slujba sf-tei Taine.

Ascultând deci cu pietate și înfiorare duiosasele rugăciuni, și minunatele învățături și îndemnuri, ce se desprind din cele 7 sf. evanghelii și tot atâtea părți din scrisorile apostolești, (se pot reasuma grupate, spre a se evidenția în ce stare sufletească trebuie să se pună cel ce se împărtășește de sf. ungere), cu mulțumire către Domnul, ne vom hrăni cu pâinea vieții, împărtășindu-ne cu ungerea sfântă ca să ne întărim în slăbiciunile trupului și a sufletului, să nu lăncezim pe drumul vieții acesteia, până nu ajungem la capătul lui unde ni-se deschide cerul.

Apropiati-vă deci de sf. ungere cu sfiială și căință pentru păcate și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav... și de veți fi făcut păcate se vor ierta vouă.

Cuvânt de încheiere, cu îndemn la îndreptarea vieții.

Aceasta este voia lui Dumnezeu: sfințirea voastră... că nu ne-a chemat pe noi Dumnezeu spre necurăție ci spre sfințenie.”
(I. Tes. 4, 3 și 7:)

Cu ajutorul lui Dumnezeu, cu aceasta, a 3-a zi, am ajuns la încheierea misiunilor. De acum fiecare la ale sale. Nu ne-am cunoscut până acum. De acum însă rămânem legați sufletește, prin lucrul Domnului, pe care l-am săvârșit între voi. Noi vă ducem amintirea plăcută a bunei primiri, de care ne-ați învrednicit și în rugăciunile noastre vă vom pomeni, pe cei ce ne-ați urmat cuvântul și ați primit îndemnurile, ce vi-le-am dat.

Și vă poștim, fraților, să vă rugați și voi pentru noi, ca să curgă cuvântul Domnului și să se slăvească, ca și întru voi (II Tes. 3. 1), ori unde vom mai fi rănduiți să vestim Evanghelia mântuirii.

După cum voi aveți trebuință de rugăciunile, slujbele și binecuvântările noastre, ale preoților, ce darul lui Dumnezeu să se facă lucrător întru voi, avem și noi trebuință de ajutorul rugăciunilor voastre, „căci mult poate rugăciunea dreptului cea serbinje” (Iac. 5, 16:).

Misiunile s'au încheiat, dar rodurile duhovnicești ale acestor zile trebuiesc cultivate, ca să crească și să se desăvârșească, în îndreptarea vieții voastre. Taina

mislunilor aceasta a fost: îmbunătățirea și îndreptarea vieții creștinești a acestei comune în viitor.

Dacă a-ți rămânea la atât, cât s'a putut dobândi în aceste zile, v'ați asemena economului, care și-a aruncat sămânța în pământ primitiv, dar se dă apoi lenervit, crezând că de-acum va fi bogat. Doar se știe că sămânătura neîngrijită, o năpădesc curând buruienile, se ofilește și nu aduce roadele, pe cari le dorește sămănătorul ceresc dela fiecare dintre noi.

În sufletele multora va fi încolțit dorul și dorința după o îndreptare a vieții. Să nu vă lăsați reținuți de teama că v'ați prinde la o viață posomorâtă și tristă, dacă ați trăi-o după cuvântul Domnului, care vă cheamă; „celce vrea să vină după Mine, să se lapede de sine și să-și ia crucea sa...” că va răsplăti lui Domnul după dreptatea sa și după curăția mâinilor sale (Il. Imp. 22, 25), nici să vă lăsați stângenți de judecata oamenilor, cari v'ar privi pieziș și cu zimbet baljocorilor. Nu părerea oamenilor va face fericit pe cineva; ci conștiința lui împăcată, pacea lăuntrică, petrecerea în har și nădejdea într-o dreaptă răsplătire.

Biserica, ca o mamă duioasă, v'a chemat în aceste zile, prin graiul nostru: Copilul meu revină, întorce-te la sinul meu, în dragostea mea, orice s'a întâmplat cu tine. Vină și te voi îmbrăca iarăș cu toate darurile dragostei mele... v'a ieșit în cale, ca și părintele în calea fiului rățăcit, a desbrăcat de pe voi haina zdrențuită de patimi și de păcate și v'a îmbrăcat în haină albă, de nuntă, prin spovedanie și v'a întins masă de bucurie la sf. Cuminecătură.

N'a fost oare un ospăț duhovnicesc în atâtea case în aceste zile, când soția, cu lacrimi în ochi, și-a îmbrățișat bărbatul, întorcându-se dela sf. Cuminecătură, când îl știa cât de rar mai dă pe la biserică; când părinții au văzut pe fiica lor întorcându-se cu câință de pe calea lunecoasă a petrecerilor desmățate și le-a cerut iertare cu făgăduința de îndreptare și ascultare cu supunere. Câte mame nu și-au îmbrățișat leciorul, cu tot focul inimii lor iubitoare, când le-a mărturisit hotărârea de a rupe orice legături neiertate, de cari se ținea, împotriva oricăror sfaturi și amenințări părintești. În câte case n'a fost praznic mare, că s'a sălășluit iarăș pacea și bunăvoirea între soți, iertându-și unul altuia greșelile, ca și Dumnezeu să le ierte păcatele. Câte dușmăni s'au împăcat și vrășmași s'au potolit, prin darul lui Dumnezeu, în aceste zile.

Nu este suflet, care, luând parte la misiuni să nu fi simțit o ușurare. Buzele s'au deschis mai cu stăruință la rugăciune, lăsând clevețele; cugetele mai întunecate s'au înseninat, și multe inimi reci s'au aprins de dragoste către Domnul și către oameni, semenii noștri. Să rămănem stăruitori în această viețuire, închinată Domnului și dragostei dintre oalță.

În aceste zile v'am făcut noi misiune. Deacum e rândul vostru, al celor cari v'ați luminat prin Duhul

Sfânt, să vă faceți tot atâția apostoli ai lucrului Domnului. Să ajutați la îndreptarea vieții și pe cei ce de astădată au rămas pe dinafară de ospățul bucuriei duhovnicesci, ca și cele 5 fete neînțelepte, cari au dormitat în dedările lor și n'au venit aici să privegheze împreună cu voi în aceste zile.

Dacă simțiți împreună cu Isus Navi (c. 24, 17;), cum Dumnezeu v'a slobozit în aceste zile de misiune, de călușile unor patimi, păcate și dedări rele, nu vă mai întorceți în prinsoarea lor. Lăsați-vă stăpâniți de frica sfântă, că fără îndreptarea vieții vă așteaptă pe-deapsă, când veți fi chemați să dați seamă de economia vieții acestuia (Lc. 16, 2;).

Puneți de acum mai mare preț pe viața din lăuntru, hrânindu-o cu rugăciunea, cu cercelarea bisericii, sporind întru frica Domnului și întru credință și înaintând întru toate spre mântuire. A nu înainta însemnează a sta pe loc, iar a sta pe loc însemnează a da înapoi. De nu te-ții statornic pe urmele lui Hristos, El se deparță și tu rămâi în urmă fără sprijinul Lui.

Ori cât de grea este viața cea după Hristos prin înfrânarea și slăpânirea de sine și oricâte necazuri ni s'ar pune deacurmezișul, dela oameni, ori din rănduiala lui Dumnezeu, suntem datori să luptăm împotriva lor. „Impărăția lui Dumnezeu se silește și silitorit o răpesc pe ea...” Luntrea e luată de valuri, dacă vâslașul nu se ține împotriva lor. De nu ne împotrivim dorințelor și îndemnurilor firii, ne răpesc și mai curând ori mai târziu valurile lor ni se ridică peste cap și ne împing la adânc.

În acest ceas de despărțire, celor ce ați dobândit împreună cu noi credința întocmai cinstită întru dreptatea Dumnezeului nostru și a Mântuitorului Isus Hristos, vă urez, cu verhovnicul Apostol Petru: „Dar vouă și pacea să se înmulțească întru cunoștința lui Dumnezeu...” (Il. c. 1, 2;) și vă îndemn cu a lui cuvânt: „Întru aceasta nevoiță puind, sporiiți întru credința voastră fapta bună...” (v. 5-7;) și cu slăvitul Pavel adaog: „Îmbrăcați-vă întru toate armele lui Dumnezeu...” (Efes. 6. 11-18;).

(Va urma.)

Consistor plenar.

Marți în 8 Aprilie a. c. la oarele 11, cele 3 secții ale consiliului eparhial au ținut ședință plenară sub prezidiul P. S. Sale părintelui Episcop Grigorie. Au participat consilierii: M. Păcățian, Dr. Gh. Ciuhandu, D. Muscan, V. Goldiș, Dr. Iustin Suciu, Dr. T. Botiș, Dr. P. Țiucra, P. Givulescu, F. Manuilă, A. Crișan, A. Călnicean, S. Seculin și S. Stana.

Dupăce P. S. Sa a salutat pe cel prezent, a pa-

rentat în cuvinte mișcătoare pe consilierul protopop decedat, Florian Roxin, scoțând în relief meritele defunctului la edificarea pompoasei biserici ortodoxe din Buteni.

În altă ordine de idei s'a decis pregătirea demersurilor necesare pentru deschiderea concurselor pentru protopopiatele Buteni și Chișineu. Acest din urmă devenit vacant prin trecerea în statul de deficiență a părintelui protopop Dr. Dumitru Barbu.

S'a mai discutat și alte lucruri de ordin bisericesc, iar la oarele 13 P. S. Sa a ridicat ședința.

C o p i e.

Consiliul Episcopiei Ortodoxe Române a Aradului.

Nr. ad. 2187 și 1352/1930.

Prea Cucernice Părinte,

Consiliul eparhial a luat act cu mulțumită, de raportul Nr. 742/1930, despre dorința generoasă a P. C. Tale, de pe urma căreia biblioteca personală a P. C. Tale stăteau din 280 opere în 300 volume, a trecut în proprietatea protopopiatului cu titlul de bibliotecă protopopească.

Acestei bucurioase mulțumiri îi adăugăm nădejdea, că P. C. Tu vei face și de aici încolo, ca această bibliotecă să sporească, mai ales și din acel motiv, că ea este chemată să sporească hrana sufletească a preoților dintr'un ținut sărac, deci cu atât mai avizați la acest frumos și frățesc dar al P. C. Tale pentru Cucerniciile Lor.

Arad, din ședința Consiliului eparhial, dela 26 Martie 1930.

† (ss) GRIGORIE
Episcop.

P. C. Sale Părintelui

Cornel Lazar protopop

Hălmașu.

Istorieară cu tãlc.

Un preot cinstit și bun se afla pe patul morții. Cât a trăit, a suferit cumplit de pe urma bărfelor unor oameni răi. Aceștia, aflând că preotul e pe

moarte, și părându-le rău de ceea ce făcuseră, veniră la el și se rugară de ertare.

Eu vă lert, dragii mei — și mă rog lui Dumnezeu să vă lerte și El.

Bărfitorii însă ziseră:

„Ce să facem, părinte, ca să dregem ceea ce am stricat prin vorba noastră“.

Preotul dădu din cap și zise cu amărăciune:

„Nu puteți să faceți nimic“.

Oamenii stăruiră.

Preotul li spuse următoarea istorioară:

„Era odată un om care, ca și mine, a fost bărfit toată viața lui.

La moartea lui bărfitorii veniră cu părere de rău să-l ceară lertare. El atunci li-a dat o perină de puf și li-a trimis într'un turn, zicându-le: „Împrăștiați puful peste tot“; ceea ce oamenii fă ură. După ce se întoarseră, cel ce sta să moară li-a zis din nou: „Mergeți acum și aducați puful“; la care oamenii răspunseră că acest lucru e cu neputință. Atunci cel bărfit grăi: „Tot așa e și cu vorbele voastre de bărfire, ele s'au împrăștiat în sufletele oamenilor și nimeni nu le mai poate scoate de acolo, pentru că nimeni nu mai știe unde se află“.

Ascultând această istorioară, amar se cără bărfitorii și cerându-și încă odată lertare dela preot, plecară măhniiți și hotărâți să nu mai dea drum slobod gurii lor.

Horia la Viena.

Înainte de a veni revoluția din 1874 Horia s'a dus la împăratul din Viena, ca să se plângă de toate suferințele mari și grele ale Românilor din Ardeal. El avea mare nădejde că împăratul le va face dreptate. Dar s'a înșelat, căci împăratul i-a făgăduit și nu s'a ținut de vorbă. Atunci Horia și cu ortacii lui Cloșca și Crișan, au răscolit poporul. Sfârșitul se știe, a fost vândut de un prețin și tras pe roată la Alba-Iulia.

Când s'a prezentat la împăratul în audiență, acesta l-a primit bine. Era de față și un adjutant, un general ungar.

Împăratul ispiți pe Horia cine e și de unde:

— Zici că ești Român? De unde?

— Din Ardeal, răspuse Horia.

— Aha, zise generalul ungar în batjocură, din țara unde se mănâncă carne de măgar?

Horia se supără și îi răspuse: Da, Excelență, de acolo. Dar de unde știți că se mănâncă carne de măgar?

— Știu, pentru că am fost și eu odată acolo, zise generalul?

— Mare lucru, răspuse Horia usturător, mă mir că nu te-au mâncat Românii, domnule general.

Generalul s'a înroșit, iar împăratul izbucni în hohote de râs.

INFORMAȚIUNI.

Omagiu. Preoțimea protopopiatului Chișineu, întruunită Sâmbătă la 5/IV. în conferință pastorală în Ot-laca, a trimis P. S. Sale părintelui Episcop o telegramă de omagiu și supunere.

104 copii arși de vii. — În orașul Sin-Kai din țara Japonezului s'a aprins un cinematograf, tocmai când era plin de copii. Cu toții au căutat să fugă afară și s'a făcut așa o învălmășală, că 104 din copii au fost arși de vii. Mulți aiții s'au ales cu răni grele. Jalea părinților a fost din cale afară de mare. Proprietarul cinematografului a fost arestat, deoarece a călcat legea care cere ca cinematografele să aibă mai multe ieșiri, iar cinematograful cu pricina nu avea decât una. Ori dacă se ținea de lege, nenorocirea nu se întâmpla.

Școala bolșevică de dușmănie contra bisericii. În nebulnia lor, bolșevicii ruși au deschis acum o școală în care cresc 155 copii ca dușmani ai bisericii. În această școală nu se învață nimic altceva decât cum se poate face rău bisericii. Cum de-i mai rabzi Doamnel!

Impărțirea datoriilor fostei Austro-Ungarii. — Când a fost împărțită Austro-Ungaria, după război, s'a hotărât că datoriile austro-ungare de stat, să fie plătite de țările cari au luat parte la împărțirea acestei țări. Până astăzi nu s'a ajuns la o înțelegere, fiecare țară cât are de plătit. Aceasta se va face acum la Praga, la un sfat al țărilor din chestiune. Mărimea datoriei ce va trece asupra fiecărei țări va fi statornică după mărimea întinderii de pământ ce l-a rămas dela fosta monarhie Austro-Ungară.

Nu-i bună cearta. — Se întâmplă câteodată că în neștiința lor copii săvârșesc fapte din cele mai grozave. Așa în comuna Bantages din Franța un copil de 6 ani l-a împușcat pe tatăl său. Lucrul s'a petrecut astfel: Tatăl copilului s'a luat la ceartă cu socrul său și l-a amenințat cu un revolver că-l va împușca.

Apoi a lăsat revolverul pe masă. Copilul care era de față a sărit repede, a prins revolverul și înainte de-a fi împiedecat l-a pușcat pe tatăl său. După aceea copilul s'a împușcat el pe el. Toată această nenorocire nu se datorește decât certei.

Floarea Americii în America s'a hotărât ca poporul să aleagă o floare care să fie floarea națională a țării. În orașul Washington s'a încheiat în zilele trecute votarea și 492.811 cetățeni au votat pentru floarea de măceș. Se crede că aceasta va fi floarea națională a Americii. Dacă s'ar face la noi o asemenea votare, oare ce floare ar primi cele mai multe voturi? Spun unii că de bună seamă busuiocul.

Banca cea mai mare din lume. În orașul New-York din Statele Unite ale Americii erau trei bănci mari, cari acum de curând s'au întovărășit într'una singură, ce poartă numele „Casa băncii naționale.“ Această bancă are o avere de 2.700 milioane dolari (432 miliarde lei), depozite de 2 miliarde dolari (320 miliarde lei) și un capital de 350 milioane dolari (56 miliarde de lei), deci un total de circa 800 miliarde lei. Înființarea acestei bănci s'a simțit în toată lumea, ridicându-se prețurile la burse. Este cea mai mare bancă din lume.

Unde ducе traiul nelegiuit. — Ni se scrie din Brașov că acolo în Schel, s'a întâmplat o mare nenorocire. Într'o noapte pe la 12 s'a aprins o casă din str. Coastei. Focul a fost văzut întâi de un polițist, care a fugit la fața locului. Când să intre în casă, s'a lovit în prag de un trup omenesc care zăcea jos. Iulăuntru ardeau toate lucrurile și se vedea că au fost stropite cu petrol. Tot acolo a fost găsită o femeie moartă. S'a dovedit că nenorocirea s'a întâmplat astfel: De câțiva ani de zile Ion Marin Vasilescu, de meserie negustor, trăia necununat cu Maria Buca. Ei o duceau tot în certuri. Urându-se de o așa viață Marin Vasilescu a hotărât să se omoare pe el și să-și omoare și nevasta. Iar ca să fie sigur că femeia nu va scăpa, după ce a împuns-o cu un cuțit și a tras în ea un foc de revolver, a uns mobilele cu petrol și le-a dat foc. Apoi s'a omorât el pe el, implantându-și cuțitul în piept și trăgându-și un glonț de revolver în cap.

**Reclama este sufletul
comerțului.**

BIBLIOGRAFIE.

Aducem la cunoștință celor interesați că a apărut acum lucrarea „Introducerea în sfintele cărți ale T. N.” de prof. titular al Facultății de Teologie din Cernăuți Dr. Vasile Gheorghiu.

Această scriere de mare valoare va aduce un real folos studenților dela Facultățile de Teologie, dela Academile teologice, precum și în măsură convenită elevilor dela Seminarile teologice din țară.

Mal socotim că și preoții noștri cari vorsc să aibă informațiuni mai precise asupra cărților sf. ale T. N. o vor citi cu mare folos și pentru dâșii și pentru a lumina poporul drept credincios.

Această lucrare, tipărită pe hârtie velină, are 896 pagini. Comenzile se pot face ori și când la Consiliul Eparhial al Eparhiei Bucovinei (Secția Culturală). Prețul unui exemplar este lei 560, acordându-se până la finea anului curent un rabat de lei 60.

Parohii vacante.

Conform ordinului Venerabilului Consiliu Eparhial ort. român Nr. 1090/1930, pentru îndeplinirea parohiei a II-a din Seceani, protopopiatul Vinga, prin aceasta se publică concurs, cu termen de 30 zile, socotite dela prima apariție în organul diecezan „Biserica și Școala”.

Venitele parohiei sunt:

1. Sesiunea parohială.
2. Casa parohială.
3. Brul legal.
4. Intregirea dotației preoțești dela Stat.
5. Stolele legale.

Alesul va catehiza elevii școalelor primare din loc, fără nici o remunerație dela comuna bisericească și va achita toate impozitele după beneficiul parohial.

Parohia este de clasa I. (primă).

Reflecții din alte dieceze numai cu învoirea P. Sf. Sale Părintelui Episcop pot concura.

Recursele ajustate cu documentele necesare și adresate Consiliului parohial ort. român din Seceani, se vor înainta în termenul concursului Oficiului protopopesco ort. român din Vinga, iar reflecții se vor

prezenta, observând dispozițiile §-ului 33 din Regulamentul pentru parohii, în sf. biserică din Seceani pentru a arăta dexteritatea în cele rituale și oratorice.

Consiliul parohial ort. rom. din Seceani.

În înțelegere cu: *Sava Tr. Secalin*
protopop ort. român.

—□—

3—3

Pentru îndeplinirea parohiei din *Arad-Șega*, care prin rezoluțiunea Ven. Consiliu Eparhial Nr. 3674/1929 este decretată de clasa întâia, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în organul Biserica și Școala.

Venitele sunt:

1. 32 jughere date prin Reforma Agrară,
2. Brul parohial,
3. Intregirea de salar dela Stat,
4. Cortel în natură,
5. Stolele legale.

Alesul va suporta toate dările după întreg beneficiul, va catehiza și exorta la școalele primare și de adulți și la căminurile de ucenici din raza cartierului *Arad-Șega*.

Concurenții la această parohie, cu știrea prealabilă a Protopopului tractual, se vor prezenta în sfânta biserică din *Arad*, spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și în oratorice, cu stricta observare a dispozițiilor din §-ul 33 din Regulamentul pentru parohii. Cererile de concurs, ajustate cu atestatele și certificatele regulamentare și adresate Consiliului parohial din *Arad-Șega*, se vor înainta P. On. Oficiu Protopopesco ort. român din *Arad*. Cel din altă Eparhie, vor alătura la cererea de concurs și actul de învoire dela Prea Sfințitul Episcop din *Arad*, pentru a recurge la această parohie.

Consiliul Parohial ort. rom. din Arad-Șega.

În înțelegere cu: *Tralan Vașlanu m. p.*
protopop

—□—

2—3

Citiți și răspândiți

„Biserica și Școala”

Redactor responsabil: **SIMION STANA.**